

Τὸ παράσημον τῆς λέμας.

Τὸ παράσημον τῆς Δημητρακάδας.

οἱ κινητοὶ ἀπόπατοι τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ὑγείας καὶ οἱ λόγοι τοῦ κ. Ζηνοπούλου ἐν τῇ Βουλῇ.

Δὲν γνωρίζω πόθεν προήλθεν ἡ συνήθεια νὰ κρεμοῦν τοὺς Σταυροὺς εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ στήθους. Ἡ συνήθεια αὐτὴ μοῦ φαίνεται βλακώδης καὶ χωρὶς λόγον· διότι δὲν βλέπω κατὰ τί ἡ πλευρὰ αὐτὴ εἶναι ἡ ρωκωτέρα, τιμιωτέρα, μεγαλοφυεστέρα τῆς δεξιᾶς.

Διὰ τοῦτο προτείνω νέας θέσεις διὰ τὸ κρέμασμα:

Δι’ ὅλους τοὺς πολιτευομένους προτείνω ὡς Κρανίου τόπον τὴν τσέπην τῶν, διότι αὐτὴ καὶ μόνη ἀνδραγαθεῖ.

Δι’ ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τὸ ἔχωτερικὸν μῆκος τοῦ ἀντίχειρος καὶ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων· δοκιμάσατε τὴν κίνησιν αὐτὴν ἐπὶ μιᾶς τραπέζης καὶ θὰ ίδητε ὅτι δι’ αὐτῆς τελεῖται τὸ λεγόμενον σούγρωμα.

Δι’ ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς τὰ ἄχυιστρα τῶν μυστάκων, ὑψούμενα ἐνίστε εἰς τὸ ἄκροτατον σημεῖον τοῦ ἡρωΐσμου.

Διὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἱατροὺς ἀντικαθιστῷ τὸ ξῖφος ἐπερ φέρουσι τόσον δικαίως διὰ κλυστηρίου καὶ εἰς τὸ ἔμβολόν του κρεμῶ τὸν σταυρόν.

Θὰ σκεφθῶ διὰ τὰς ἄλλας τάξεις καὶ θὰ εἴπω.

Τὰ μόνα φυσικὰ καὶ ἔξ αἰματος παράσημα εἶναι ἡ γοργόνωις εἰς τὸν πῆχυν ἢ τὸν βραχίονα τοῦ πλακιώτου.

Γνωρίζω καὶ τρίτην Αὔτης Μεγαλειότητα ἀπονέμουσαν παράσημα: τὴν Νέαν Ἔφημερίδα.

Ἡ τρίτη αὐτὴ τ’ ἀπονέμει ἀδιαχρίτως εἰς πάντας καὶ πάσας, ἀρκεῖ οἱ Κύριοι πάντες καὶ αἱ Κυρίαι πάσαι νὰ γεννῶνται, νὰ βαπτίζωνται, ν’ ἀναχωρῶσι διὰ τὴν Κούλουρην, νὰ ἐπιστρέφωσιν ἀπὸ τὸν "Ἄτῃ Λαζαρον" εἰς τὴν Φανερώμενην, νὰ κάμνουν πρῶτο παιδί, ἐπειτα δὲ καὶ δεύτερον, νὰ τσουγκρανισθῶν ἢ νὰ κάψουν αἰσιώς μίαν παρωνυχίδα, νὰ τυπώσουν ἐν προσκλητήριον γάμου, ν’ ἀποθάνωσι, νὰ μὴν ἀποθάνωσι, νὰ κηδευθοῦν, νὰ μείνουν ἔτεφοι, νὰ πάνε πρὸς νεροῦ τῶν, κτλ. κτλ. κτλ.

Τάξεις τῶν παρασήμων της εἶναι: ὁ λόγιος γέος, ἡ καλὴ μήτηρ, ὁ καλὸς πατὴρ, τὸ καλὸν παιδίον, ὁ εὕμορφος δράκος, ὁ καλὸς φίλος, ἡ καλὴ φίλη, τὸ καλὸν φύλον, ὁ μεγαλοφυής ἔπιτορος, ὁ σεμιδὸς κλητὴρ, ὁ δαφροστεφῆς στρατηγὸς, ἡ καλλιπάρειος καρακάξα, ὁ ἐγάρετος Αρχιεπίσκοπος, τὸ ενοσμογ σύρητήριον, ἡ καλλιτέχνης Σοφία Ταβουλαρη, ὁ Σαλβίης Νιόριος Ταβουλάρης, κλπ. κλπ.

Δὲν θὰ παρασημοφορηθοῦν ποτὲ ὑπὸ τῆς Νέας Ἔφημερίδος ὁ κ. Τρικούπης μεταξὺ τῶν πολιτευομένων, μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν ὁ κ. Λεκατσᾶς καὶ μεταξὺ ὅλων τῶν ρωμαϊκῶν πραγμάτων ὁ ἀττικὸς οὐρανός.

Θὰ παρασημοφορηθοῦν ὅμως αἱ δύο κνήμαι τοῦ Δημοσθένεος Βουρδούση, τὸ Ἁμερολόγιον τοῦ κ. Ἀρσένη,

Εύρισκω τὰς περὶ παρασήμων σκέψεις μου πολὺν ὀραίας- περιμένω τὸν Ἀπρίλιον νὰ παρασημοφορηθῶ μόνος μου... μ’ ἔνα κάλυκα ρόδου.

Προεξοφλῶ ὅμως ὅλους τοὺς ἀπριλίους μου ἀν θέλη τὸ Χανουμάκι τοῦ Φαλήρου νὰ μὲ τρατάρη... ἐν φίλημά του.

Μεσάνθρωπος.

Ο ΚΥΡ ΑΝΔΡΕΑΣ.

Ο κύρ Ἀνδρέας ἔπινε κρασὶ
ὅσο κανεὶς δὲν πίνει ἐδῶ κάτω.
τ’ ἀρέσει ἔλεγε, στὰ δυώ ἡ μισῆ
μὰ καὶ τὴν μεὰ ρουφάει ὥς τὸν πάτο.—

Οταν ἀκόμη ἡτανε παιδί¹
ἔλατρευε ταῖς εῦμορφες κοπέλλες,
τώρα ποῦ τοῦσπασε αὐτὴν ἡ χορδὴ²
λατρεύει τὸ κρασὶ καὶ... ταῖς σαρδέλλες !

Ἐπιν³ ὁ κύρ Ἀνδρέας στὰ γερά
μὰ ὑστερνὰ τὸ εἶχε παρακάνει,
κ’ ἔνας του φίλος τοῦπε φανερά,
—Κόφ’ το... τὸ ἀτιμο θὰ σὲ πεθάνη !

Ο γέρως ἔκαμ⁴ ὅρκο καὶ σταυρὸ⁵
νὰ μὴν τὸ βάλῃ ποὶκιλό ποτὲ στὰ χεῖλια,
καὶ γέμισε μὲ μοναχὸ νερὸ⁶
κάθε κανάτα, κάθε του μποτίλια.

Πέρασαν μέραις, μῆνες στρογγυλοὶ⁷
ποῦ δὲν ἐβλέπανε τὸν κύρ Ἀνδρέα !
κανένας πιὰ γί⁸ αὐτόνε δὲν μιλεῖ
κ’ ἡ κάθε μιᾶ, τὸν ξέγραψε, παρέα !

Μὰ ποῦ νὰ ἔν⁹ ὁ γέρως ; τάχα ζῆ¹⁰ ;
ἐδῶ νὰ βρίσκεται ; μὴν ταξειδεύει ;
μὴν χώθη σὲ καμμιὰ γωνιὰ, μαζῆ¹¹
μὲ κάποια του βαρέλλα ποῦ λατρεύει ;

Ο δύστυχος εἶν¹² ἀρρωστος βαρύς :
πεσμένος στὸ φτωχό του τὸ κλινάρι,
τὸ χάρο καρτερεῖ κάθε βραδύνα
τὴν θυσυχή ψυχή του νὰ τοῦ πάρῃ

Τί ἔχει; δὲν ἡμπόρεσε κανεὶς
ἀκόμη ως τὰ τώρα νὰ γοήσῃ,
καὶ νάσου ὁ παππᾶς Μαγδαληνῆς
που τρέχει τὸ φτωχὸν νὰ κοινωνήσῃ!

— Ο γέρως ἄμα εἶδε τὸν παππᾶ
σηκώθη εὐθὺς καὶ κάθησε στὸ στρῶμα :
'μπρὸς στ' ἀχραντα μυστήρια σιωπᾶ.
κι' ἀνοίγει μὲ κατάγυξι τὸ στόμα.

— Μεταλαμβάνει ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ
— Ανδρέας!... λέει ὁ ἀρρωστος, καὶ πίνει
— Στ' ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ....
καὶ ὁ καλὸς παππᾶς τοῦ ξαναδίνει.

Τοῦ δίνει ἀκόμα τρίτη ταπεινό...
Θυμᾶτ' ὁ γέρως τὰ κρασοποτίδια
καὶ ἔκει σὰ ζαλισμένος ξεφωνᾷ
— Παιδί, γιὰ φέρε μας λοιπὸν τὰ ἴδια!

— Θαῦμα! φωνάζει ὁ πνευματικὸς,
— Θαῦμα! φωνάζει δυνατὰκὶ ὁ γέρως,
καὶ φεύγει ὁ παππᾶς ἐκστατικὸς,
κι' ὁ κύρος Ἀνδρέας ἀπὸ τὸ ἀλλο μέρος.

Τὴν ἀλλη μέρα σ' ἔνα μαγερὸ
μία γνωστὴ φωνὴ μὰ βραχνασμένη
ἀκούγονταν σὲ ὅλο τὸ χωρὶ^ό
που τραγουδοῦσε ἐνθουσιασμένη.

«Οταν ἀκόμα ήμουνα παιδί»
«έλατρευα ταῖς εὔμορφες κοπέλλες,»
«τώρα ποῦ μοῦσπασε αὐτὴ ἡ χορδὴ»
«λατρεύω τὸ κρασὶ καὶ... τῆς σαρδέλες!»

De Kock.

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Οἱ δύο ἀντερασταὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐπι-
στολῶν των ἔξηλθον πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῶν πρὸς τὴν κυ-
ρίαν τῆς καρδίας των.

Διῆλθον ἀμφότεροι πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς Τα-
σίτσας.

Ήτο πρωὶ πρωὶ. Τὰ παράθυρα ἥσκαν κλειστὰ, ἡ γρύ-
λαις ὅμως τοῦ μεσαίου πατώματος ἐφάνησαν κιγούμεναι
καὶ μία σιγαλὴ φωνὴ ἥκούσθη :

— Ἀπὸ τὴν ἀλλη πόρτα.

Κατὰ διαβόλου σύμπτωσιν ὁ Τσιτσιρμπερέτας δὲν
τὴν ἥκουσε, ἐνῷ τοῦ Τσιτσιμπάκου τὸ αὐτὸν τὴν ἀρπαξὲ
καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἥθέλησε μόνος νὰ ἐπωφεληθῇ.

“Εσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ, ὅπερ ἔπραξε καὶ ὁ Τσιτσιρ-
μπερέτας.

— Αὐτὴ θὰ ξυπνᾶ στὰς ἐννηὸν, εἴπεν ὡσεὶ πρὸς ἔχυτὸν
διαλεγόμενος, ὡστε ν' ἀκούσθῃ ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ του,
ὅστις πεισθεὶς περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὄρθης παρατη-
ρήσεως ταύτης, — διότι πῶς ἡτο δυνατόν εὐγενὴς κόρη
καὶ χαϊδεμένη νὰ ξυπνᾶ τόσο πρωὶ — ἀνεχώρησε νὰ πάρῃ
νὰ πγῆ τὸν καφέ του

‘Ο Τσιτσιμπάκος ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ
ἀντεραστοῦ του, ἐπέστρεψε τροχάδην πρὸς τὸν οἶκον τῆς
Τασίτσας.

Αὕτη εἶχε κατεβῆ εἰς τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν μόλις μι-
σοάνοιξε.

‘Ο Τσιτσιμπάκος ἥδυνηθη ἐκ τῆς χαραμίδας νὰ δια-
κρίνῃ, διότι ἡ Τασίτσα ἥτο μὲ τὸ μισοφόρι της ἀκόμη.

— Καλὴ μέρα, ἀγγελέ μου, ὑπετραύλισε τρέμων ἐκ
συγκινήσεως, ἀνοιξέ λίγο νὰ σὲ ἰδω λιγάκι. “Ἐχω νὰ
σου ὕπω ἔνα σπουδαῖο λόγο καὶ νὰ σου δώσω καὶ κάτι τε.

— Δὲν μπορῶ, ἐψιθύρισεν ἡ Τασίτσα, ὅπισθεν τῆς θύ-
ρας κρυπτομένη, διότι εἰμαι μὲ τὰ πρωΐα μου ἀκόμη.
“Ἀλλη ὥρα τὰ λέμε.

— Τούλαχιστο πάρε αὐτὸ τὸ γραμματάκι.

— Αὐτὸ, μάλιστα. Πήγαινε τόρα καὶ τὸ βράδυ πέ-
ρασσε στὰς ὄκτὼ που θὰ ἥναι ὅλοι στὸ Φάληρο. Ἄντιο.

‘Ο Τσιτσιμπάκος ἀπῆλθεν ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν ἀ-
προσδόκητον καὶ τόσον ταχεῖταν εύτυχίαν του, πρᾶγμα
τὸ ὅποιον δὲν ἥδυνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Τόσον εὔκολόσσοιη νὰ ἥναι αὐτὴ ἡ νέα, ἔλεγε καθ'
ἔχυτὸν, θὰ πῆ διτε ἔχει πολὺ μεγάλη, καλὴ καρδία, θὰ
πῆ, διότι θὰ ἔχῃ ἀγαθωτάτην ψυχὴ, εὐγενὴς αἰσθήματα καὶ
φιλεύσπλαχνα.

“Ολην τὴν ἡμέραν τὴν διῆλθεν ἀνυπομονῶν καὶ χίλια
σχεδιαζῶν. Τέλος ἔφθασεν ἡ πολυθύλλητος ὄγδόν ὥρα.
Καθ' ἥν στιγμὴν εἶχε φθάσει ὁ Τσιτσιμπάκος πλησίον
τῆς οἰκίας τῆς Τασίτσας ἀνεχώρει ἐξ αὐτῆς μεγαλοπρε-
πὲς λαντόν.

— Επέτυχα ἀνεβόησε, καὶ ἐτάχυνε τὰ βήματά του.
‘Η Τασίτσα τὸν ἀνέμενεν εἰς τὴν θύραν, τὸν ὑπεδέχθη
φιλοφρονέστατα καὶ τὸν παρεκάλεσε ν' ἀναβῇ ἐπάνω.
Αὐτὴ τὴν φορὰ φοροῦσε καὶ μιὰ μπροστέλα λευκὴ σὰν τὰ
κορίτσα τοῦ Ἀρσακείου. Τὸν ἔβαλε καὶ κάθισε. ‘Ο Τσι-
τσιμπάκος δὲν εἶχε φωνὴν νὰ διμιλήσῃ.

— Παρακαλῶ, εἶπε πρώτη τὴν σιωπὴν λύουσα ἡ Τα-
σίτσα, μὲ προσποιητὸν ύφος εὐγενείας, χαρίσετε μου τὸ
ὄνομά σας.

— Τσιτσιμπάκος Κουκουθόμυσαλος, αἰχμάλωτός σας
διὰ βίου διαρκῶς.

— Σας εὐχαριστῶ σας. Εἰδα, φίλε μου, τὰ ὅσα μὲ
διαγράφετε εἰς τὴν πρωΐαν ἐπιστολὴν καὶ πολὺ συνεκ-
νήθην. Δὲν τὸ ἔλπιζα, διότι ἔγω θὰ ἔγενόμουν αἰτία, ὡστε
νὰ σᾶς φέρω εἰς τόση συγκίνησιν εὐγενείας. ‘Αλλ' διτε
ἔγινε ἔγινε πλέον. Σας λέγω, διότι εἰμαι μιὰ πολὺ δυστυ-
χὴς κόρη, διότι ἡ μητέρα μου, εἶνε μητριαί μου καὶ μὲ
τυραννεῖ πολὺ, ἔνεκα τῆς περιουσίας ποῦ μοῦ ἀφῆσε
μακαρίτισσα ἀλλη μητέρα μου, ἡ ὁποία ἥτο μητριαί τοῦ
πατέρα μου. Τοιουτοτρόπως, κύριε, εἶνε βουρκωμένα τὰ